

ÉBERT TIBOR

*Episztolák**(Napfogyatkozás)*

A
föllelbetném
magamat téged
de nem értek semmit
érthetetlen vagyok
az egészből
értő lehetnék látó (?)
kilencszeresen
csörgő számokkal nyakamon
mint tegnap tegnapelőtt (?)
a belém dobbantó
belém ragadó vajódó
belém zsugorodó
éjszakák felszólításaival
szándék látszat
számba adná
leláncolt kiáltásaim igéit

(Elkészült)

B
ez már elkészült
és nincs tovább
nincs tovább
és nincs hova
és nincs kinek
és nincs minek
és nincsen már miért
csak honnan
igen abonnan
egyszer
talán a végtelenbe
bár az értelem vajúdása
tudta hogy

[*Ébert Tibor versei*]

ez már elkészült
 s így
 fellobogózva
 sallangokkal
 és cifrán és csupaszon
 önmagaddal
 csupán
 az elszámolás se fontos
 már elkészült
 bár a honnan
 nem űz nem hajt
 még tart
 de nincs tovább
 se vissza seova
 és nincsen kinek
 nincsen minek
 nincsen miért
 fellármázott viaskodás
 rossz hasonlat
 ennyi volt
 pont
 végállomás
 ez már elkészült

Kirándulás

(*Koncsol Lászlónak*)

...
 mintha fonnyadni kezdtek volna a levelek
 tölgy bükk cser fenyő bokrok levelei
 mintha megtántorodott volna a tarka imola
 pázsitos nőszírom
 mintha más hangja lett volna lépteinknek is
 horzsolóbb ráspolyozó érdes
 mintha magát vonszolta volna távolabb
 egymásra torlódva lassan megmerevedve

*cseréphömpölygés a folyó
és mintha elindult volna a völgyekből
a szárazság az aszalódó fény széjjeltöredezett
elgurult villanás a gondolat szavunk
oly furcsa zörgés zsugorodva vakon csörömpölt
mintha elszivárgott kioldódott volna
a két elem vegyület H₂O az anyagokból
a szárazság szitált szitált
nem volt pára hússég nedvesség víz
csak egyre forróbb néma epekedés
aztán mintha az anyag-csend-idő-szilánkok-
kövek-sziklák-rögök-homok-törmelék halmaza közt
egy hajdani hajnali várrom falain
fennakadt volna egy színtelen szivárványcsonk
kiszikkadt lezuhant köszöntője
tónak hegynek szerelemnek...
tudtam ezek a te hegyeid völgyeid várad füveid
és ebbe a forróságba kell sokáig bandukolnod
ebbe a forróságba kell menetelned majd
ebbe a forróságba kell belerohannod szédülve
lázasan megperzselődve rendíthetetlenül
taposva az elégett percekét órákat...*

Jegenyefák

*jegenyefák melyek elmúlnak
jegenyefák melyek nem múlnak el
jegenyefák amelyeket kívágnak
jegenyefák számolni tízig százig
jegenyefák melyek nincsenek is vannak is
jegenyefák csodálkozásra
 unatkozásra agóniára
jegenyefák amelyeket elvesztünk
jegenyefák jó idő rossz idő
 forró hideg felhők
jegenyefák visszatérés búcsú*

[*Ébert Tibor versei*]

*jegenyefák idő triangulum
jegenyefák melyek nem maguk
jegenyefák viszonylagosság
jegenyefák inni egy korty vizet
szobámban
jegenyefák várni
jegenyefák pillanatok megmérhetetlenül
és aránytalanul
jegenyefák egy magánhangzó léte
jegenyefák kiáltozom egy sötét állomás
peronján*

